

вина Ваклушка, присегна, пое
жабата и я глътна.

Милата Ваклушка! Бързаше
да се отплати на щъркела, кой-
то спаси рожбата ѝ.

Когато видѣхъ това, въ очи-
тѣ ми прелѣха сълзи и парна-
ха бузитѣ ми — първитѣ сълзи,
които проливахъ, откакто бѣхъ
станалъ овчаръ.

Е. Кювлиевъ

Зората се тръпно пробужда
изъ кървавъ предутриненъ сдрачъ
и въ росна пжтека повежда
къмъ нивитѣ тръгналъ орачъ.

Той спира съ лице къмъ изтокъ,
пристѣпя до крайния слогъ,
съ ржка си корава натиска
въ земята желѣзния плугъ.

Редятъ се браздитѣ безмѣрни,
разтварятъ се плодни недра,
зърната послушни и вѣрни
закжтватъ се въ топли гнѣзда.

Земята сокъ ще имъ налѣе
и нивата класъ ще даде,
а лѣтниятъ вѣтъръ ще пѣе
надъ златното житно море.

Орачътъ тогава ще жъне,
ще сбира насжщния хлѣбъ,
сърдцето му въ радостъ ще тъне,
че храни той цѣлия свѣтъ.

Недѣлчо Беневъ